

Sygn. akt VIII Ka 46/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku

sprawy S. S.

oskarżonego o czyn z art.224 § 2 kk w zb. z art. 222 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 25 listopada 2013 roku sygn. akt XVK 1267/13

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że w punkcie I części dyspozytywnej wyroku za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 224 § 2 kk w zw. z art. 224 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że w 2 sierpnia 2013 r. w B. przy ul. (...) zmuszał do odstąpienia od czynności służbowych funkcjonariuszy Policji w trakcie przeprowadzanej kontroli drogowej w ten sposób, że nie reagował na wydawane polecenia, uderzał pięściami w szybę radiowozu, odpychał rękami st. post. Ł. A. i kilkakrotnie kopnął w kość piszczelową nogi sierż. szt. A. K. czym naruszył ich nietykalność cielesną tj. o czyn z art. 224§2 k.k. w zb. z art. 222§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 25 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt XV K 1267/13 oskarżonego S. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 224§2 k.k. w zb. z art. 222§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 224§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Jednocześnie pobrał od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) zł. tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w części, tj. w kwocie 380 (trzystu osiemdziesięciu) zł., w pozostałym zakresie zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425§1, 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył prokurator. Na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 224§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie przy wymiarze kary w sytuacji, gdy art. 224§2 k.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy w tym zakresie.

Na zasadzie art. 437§ 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy wymiaru kary o art. 224§1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Należy przyznać rację apelującemu, iż w realiach przedmiotowej sprawy podstawę prawną wymiaru kary winien stanowić art. 224§2 k.k. w zw. z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k.

Przede wszystkim nie ulega wątpliwości, że w świetle zgromadzonego w sprawie i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wykazane zostało, że S. S. swoim zachowaniem dopuścił się czynu wyczerpującego znamiona zarówno art. 224§2 k.k., jak i art. 222§1 k.k. Jako, że ustalenia w zakresie sprawstwa i winy nie były przedmiotem wniesionego środka odwoławczego niecelowym jest szersze odnoszenie się do tych kwestii.

Odnosząc się więc do kwalifikacji prawnej łączącej się następnie z podstawą skazania i wymiaru kary, która skupiła uwagę apelującego przypomnieć należy, że w myśl art. 11§2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, Sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Z kolei w myśl art. 11§3 k.k. wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Porównując sankcje obu przepisów, na podstawie których S. S. został skazany tj. art. 224§2 k.k. i art. 222§1 k.k. nie ulega wątpliwości, że przepisem przewidującym karę surowszą jest art. 224§2 k.k. (przestępstwo w nim stypizowane zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3). Przy czym z uwagi na fakt, że przepis art. 224§2 k.k. – w zakresie sankcji – odwołuje się do art. 224§1 k.k. za podstawę prawną wymiaru kary temu oskarżonemu należało przyjąć art. 224§2 k.k. w zw. z art. 224§1 k.k. (oba te przepisy w powiązaniu ze sobą przewidują „karę najsurowszą” w rozumieniu art. 11§3 k.k.).

Dlatego też wyrok w zaskarżonej części należało zmienić w ten sposób, że w punkcie I części dyspozytywnej wyroku za podstawę wymiaru kary przyjąć art. 224§2 k.k. w zw. z art. 224§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k.

Nie dopatrując się innych uchybień w pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części należało utrzymać w mocy.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. ze względów słusznościowych (przyczyną zainicjowania postępowania odwoławczego było uchybienie ze strony Sądu I instancji), zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.